

tid, man har fundet det nødvendigt at indordne saadanne Forseelser under Straffelovens alvorligste Forbrydelsparagraffer. I 80erne ved jeg, der har været Tilfælde, hvor menige ikke efterkom en Officers efter deres Opfattelse chikanøse Ordre til Omstilling og ogsaa har undladt det efter en fælles Aftale, uden at dette medførte Tiltale efter Mytteriparagrafferne; man nøjedes med at lade de paagældende tiltale og straffe efter andre af Straffelovens Paragraffer, saa at Sagen blev afgjort med forholdsvis smaa Straffe, smaa i Forhold til, hvad Anvendelsen af Mytteriparagrafferne vilde have medført. Naar saadant noget kan finde Sted, naar man kan skønne over, hvorvidt en Forseelse nødvendigvis maa falde ind under Mytteribegrebet eller ikke, forekommer der mig at være Grund til, saa længe disse Straffe er saa overmaade haarde, saa længe Straffeararten er den strengeste, at henstille til de militære Mynigheder at gaa frem med den yderste Varsomhed, inden man beslutter sig til at paakalde disse Paragraffer. Thi er de en Gang paakaldte, vil det sørgelige Resultat næsten aldrig være til at afvende, og saaledes er da ogsaa Tilfældet blevet i Aalborg.

Jeg skal nu, efter at de i Sagen fremlagte Akter er tilstillede os; ikke turde paastaa, at det var muligt ved denne Lejlighed at undgaa at paaberaabe sig Mytteriparagrafferne. Overhovedet viser de Akter, der er tilstillede os, klart, at der har fundet Aftale Sted mellem de tre Soldater om, at de vilde give en overordnet en Dragt Prygl, og at den ene af dem har været Hovedmanden i disse Aftaler. Jeg tør ikke paastaa, at det vilde være muligt at ordne denne Sag uden Anvendelse af Mytteriparagrafferne. Efter hvad der er oplyst i Sagen, synes det, som om den Underofficer, der skulde være Genstand for Afstraffelsen, har et godt Ry paa sig, og som om han ogsaa fra anden Side, ogsaa af de menige, ikke regnedes blandt de Underofficerer eller Officerer, der gjorde Tjenestetiden særlig ubehagelig for Soldaterne. Et saadant Forhør, som man læser, giver imidlertid ikke altid den fulde Oplysning om alle Omstændigheder, og det er, efter hvad der er oplyst fra alle Sider om den Mand, der var Hovedmand i Aftalerne, N. Chr. Sørensen, der altsaa nu, efter at Straffeformildelse er indtraadt, hensidder i Straffearbejde for en Tid af 2 Aar, vanskeligt at forstaa, hvad der har kunnet drive ham til at gaa ind i disse Aftaler om at overfalde den vedkommende Sergeant. Uden-

for Militæretaten havde han det bedste Ry paa sig. Hvis de Oplysninger, som er fremkomne om ham i de nørrejydske Blade, er rigtige, har han som Dreng og ung Mand været af et overordentlig kærligt og opofrende Sindelag, han har gjort overmaade meget for at hjælpe sin gamle Moder, og der er ingen Sinde sagt noget ondt paa ham. Udenfor Tjenesten er han, hvad der delvis er urigtigt fremstillet, straffri, og de faa Straffe, som er overgaaet ham i Tjenesten, er idømte for rene Smaating, smaa disciplinære og Uordens-Forseelser, der intet som helst betyder for Bedømmelsen af en Mands Karakter. Jeg siger da, at det, efter alt hvad der er oplyst om denne Soldat, er vanskeligt at forstaa, hvad der har kunnet drive ham til dette Overfald, hvis der ikke i Tjenesten er foregaaet Ting, som efterhaanden har skabt hos ham en Uvillie og Lyst til Hævn, som maa siges efter det ellers oplyste at være hans Natur fremmed. Det kan man imidlertid ikke se af Forhørene. Det synes, efter hvad der har været meddelt i et Blad, som om en anden af hans overordnede, en Officer, paa forskellig Maade har plaget og hundset ham. Hvor vidt dette er rigtigt, har jeg ingen Viden om, der er ikke oplyst noget derom i Forhørene.

Jeg vender tilbage til dette, at det er muligt, at man ikke ved denne Lejlighed kunde undgaa at faa denne Sag, naar den var ført frem af Underofficeren og overhovedet kom til Rettens Paadømmelse, indordnet under nogen anden end Mytteriparagraffen. Men jeg tror, man maa sige, at denne Sags videre Forløb har vakt overordentlig stor Forbavselse. Thi hvis det er tvivlsomt, om man kunde undgaa at henregne Affæren til Mytteri, er det paa den anden Side hævet over enhver Tvivl, at Sagen forløb som en ren Bagatel. Der kom intet som helst ud af den. De tre Soldater, der havde talt om at give vedkommende Sergeant en Dragt Prygl, kom ikke til at udføre deres Forsæt. Idet han traadte op paa Stuen, blev han grebet af en af Soldaterne, men rev sig løs og gik sin Vej, og der kom intet som helst ud deraf. Den, der greb ham, var ikke N. Chr. Sørensen, men det er i øvrigt i Forhørene rigtigt oplyst, at det var ham, som egentlig foranledigede hele Affæren.

Selv om man nu erkender, at streng Disciplin er nødvendig i Hæren, og at et saadant Brud paa Disciplinen, som her tilsigtedes, maatte afværges med Straf, er der noget for Tanken stødende i, at den Omstændighed, at der er talt om at udøve